

The Nature, Causes, and Impact Analysis of Police Militarization

Saeedeh Soleymani *

Master's student in Jurisprudence and
Fundamentals of Islamic Law, Faculty of
Theology, University of Tehran, Tehran, Iran

Azim Aghababaei
Taghanaki

Judge & PhD student Criminal Law and
Criminology, Department of Criminal Law and
Criminology, Faculty of Law, Tarbiat Modares
University, Tehran, Iran

Abstract

Police militarization as a mechanism to combat complex and organized crimes, as well as security threats, has gained attention in recent years in many countries, including Iran, particularly within the framework of differentiated security-oriented criminal policies targeting specific crimes. This research, conducted using a descriptive-analytical method and library resources, examines the conceptual foundations, reasons, and socio-political consequences of police militarization, drawing on comparative studies of military police in countries such as the United States, Mexico, and Iran. The findings reveal that while proponents highlight advantages such as quicker responses to armed threats, increased crime deterrence, and enhanced psychological security, police militarization in practice carries significant unintended consequences. These include heightened mutual violence between police and citizens, diminished public trust in law enforcement institutions, intensified class disparities, and the suppression of marginalized groups. Additionally, reliance on costly military equipment and repressive strategies has not only failed to reduce crime rates but has also undermined democratic quality and the legitimacy of criminal justice systems. The results of this research

* Corresponding Author: soleymani.saeide@ut.ac.ir

How to Cite: Soleymani, S., Aghababaei Taghanaki, A. (2024). The Nature, Causes, and Impact Analysis of Police Militarization, *Quarterly Journal of Social sciences*, 31(106), 159-193. DOI: 10.22054/qjss.2025.84925.2872

emphasize the necessity of rethinking security policies, prioritizing a balance between security and civil liberties, and implementing community-oriented, culture-oriented, and economy-oriented programs.

Keywords: Law Enforcement Police, Military Police, Police Militarization, Community-Oriented Police, Law Enforcement Force.

1. Introduction

Police militarization, as a process wherein law enforcement agencies increasingly adopt military equipment, tactics, and culture to counter crimes and security threats, has emerged as a pivotal topic in recent years within criminological and penal sociological studies. This phenomenon, rooted in differentiated security-oriented criminal policies, has garnered attention across various nations, including the United States, Mexico, and Iran, often justified as a response to organized crime, terrorism, and social unrest. In Iran, considering the post-1979 Islamic Revolution transformations and the consolidation of law enforcement institutions under the Islamic Republic of Iran Law Enforcement Command (Faraja) in 1991, the discourse on police militarization is intertwined with political, social, and cultural issues. This process can profoundly influence police-community relations and pose challenges such as balancing security with civil liberties. The present article, through a conceptual examination of police militarization, its formative rationales, and socio-political ramifications, seeks to foster a deeper understanding of this phenomenon within the framework of Iran's policing policies. The research objectives encompass analyzing the advantages and disadvantages of this approach, comparing global experiences, and proposing strategies for more efficacious policy-making.

2. Literature Review

Studies on police militarization commenced in the 1990s in Western countries, particularly the United States. Research such as that by Kraska and Kappeler (1997) focused on the proliferation of SWAT teams as emblematic of police militarization, demonstrating its expansion from major to minor urban centers. Balko (2006 and 2013) examined the escalation of military equipment in urban policing, linking it to anti-drug policies. Following incidents like the killing of Michael Brown in Ferguson (2014), police reform movements, as described by Sanburn (2014), underscored the harms of militarization. In Mexico, investigations by Flores-Macías and Zarkin (2021 and 2024) indicate heightened human rights complaints and diminished democratic quality ensuing from militarization. In China, Bolduc (2016) portrays militarization as a reaction to communist threats post-Cultural Revolution. In Iran, limited research, such as that by Azizi

(1401/2022), concentrates on the police prevention strategic document and the equilibrium between security and civil freedoms. Iranidoust et al. (1403/2024) emphasize community-oriented and prevention-centered models, while Norouzi et al. (1394/2015) analyze structural challenges in policing. Comparative studies like Mummolo (2018) reveal that militarization frequently leads to eroded public trust.

3. Research Method

This study employs a descriptive-analytical approach, drawing upon library resources. Comparative analyses of the United States, Mexico, and Iran form the basis of the inquiry, with data sourced from articles, books, and official documents.

4. Findings

The research findings indicate that the concept of police militarization encompasses five dimensions: material (e.g., military equipment), psychological (alteration of officers' mindset), cultural (militaristic discourse), organizational (establishment of command centers akin to military structures), and operational (execution of operations grounded in military paradigms). Proponents of militarization highlight benefits such as swifter responses to armed threats and collective disturbances, as military gear facilitates prompt neutralization of disorder and proves essential in confronting terrorists or armed traffickers. Furthermore, enhanced deterrence is rationalized via elevated crime costs under rational choice theory, wherein offenders perceive heightened arrest probabilities. Augmenting citizens' psychological security constitutes another advantage, as the visibility of military equipment bolsters perceptions of police authority and elevates societal security. Risk management is also supported through preemptive punitive prevention prior to crime commission, such as curbing drug-related offenses. Ultimately, bolstering public trust in policing is deemed justifiable through demonstrations of authority and efficacy in safeguarding security.

Nevertheless, the adverse consequences of militarization are more pervasive. Escalated reciprocal violence between police and citizens emerges as a primary ramification, as military training amplifies inclinations toward initial force deployment, thereby breaching the social contract. Empirical studies demonstrate that this approach augments civilian fatalities and provokes aggressive behaviors.

Diminished police popularity ensues, as force application violates human rights and instills fear of law enforcement, which contravenes the Islamic jurisprudential principle prohibiting aversion from religion. Suppression of society's vulnerable strata, akin to minorities in the United States, exacerbates class cleavages and incites social ire. Inflated crime control expenditures via costly equipment impose substantial fiscal burdens. Reduced officer safety itself constitutes another finding, as suspects exert greater efforts in countering militarized police, employing advanced weaponry. Democratic quality erosion manifests through weakened public support for law enforcement and surging human rights grievances, as observed in Mexico with a 154% increase. Finally, diminished authority of the police and criminal justice system occurs, as authority is predicated on legitimacy and consent rather than mere power, with militarization undermining such foundations. In Iran, evolutions such as the elevation of NAJA to Faraja have amplified militarization potential, yet the prevention strategic document insists on community-oriented models.

5. Results

The research results underscore the imperative for reevaluating security policies, advocating prioritization of equilibrium between security and civil rights. Rather than emphasizing repression-oriented approaches, community-centered, culture-centered, and economy-centered programs should be implemented to fortify public trust and diminish crime rates. In Iran, transitioning toward active prevention models leveraging emerging technologies such as artificial intelligence and non-invasive surveillance, coupled with officers' psychological training, can serve as a viable alternative to militarization. This paradigm not only preserves the legitimacy of the criminal justice system but also enhances democratic quality and mitigates social tensions. Ultimately, policymakers must consider global experiences to adopt apt differentiated policing policies, thereby alleviating militarization's detriments

چیستی، چرایی و آسیب‌شناسی نظامی سازی پلیس

دانشجوی کارشناسی‌ارشد فقه و مبانی حقوق اسلامی، دانشکده الهیات،
دانشگاه تهران، تهران، ایران

سعیده سلیمانی *

قاضی دادگستری و دانشجوی دکتری حقوق کیفری و جرم‌شناسی،
دانشکده حقوق، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

عظیم آقابابائی طاقانکی

چکیده

نظامی سازی پلیس به عنوان سازوکار مقابله با جرائم پیچیده، سازمان یافته و تهدیدات امنیتی، در سال‌های اخیر مورد توجه بسیاری از کشورها از جمله ایران به خصوص در سیاست جنایی افتراقی امنیت مدار در برخی جرائم خاص، قرار گرفته است. این پژوهش، به روش توصیفی-تحلیلی و با استفاده از منابع کتابخانه‌ای، با بررسی مبانی، دلایل و پیامدهای اجتماعی-سیاسی نظامی سازی پلیس و با تکیه بر مطالعه‌ی پژوهش‌های انجام شده بر روی پلیس نظامی کشورهایی مانند ایالات متحده، مکزیک و ایران انجام شده است. یافته‌های این تحقیق نشان می‌دهند اگرچه موافقان، مزایایی همچون پاسخ سریع تر به تهدیدات مسلحانه، افزایش بازدارندگی از جرم و تقویت امنیت روانی را مطرح می‌کنند، اما نظامی سازی پلیس در عمل با پیامدهای بسیاری همراه است. از جمله این پیامدها می‌توان به افزایش خشونت متقابل بین پلیس و شهروندان، کاهش محبوبیت نهادهای انتظامی، تضعیف اعتماد عمومی و تشدید شکاف‌های طبقاتی اشاره کرد. همچنین، تجهیزات نظامی پرهزینه و تمرکز بر راهکارهای سرکوبگرانه، نه تنها در کاهش نرخ جرائم موفق نبوده، بلکه کیفیت دموکراسی و مشروعیت سیستم عدالت کیفری را تحت تأثیر قرار داده است. نتایج این پژوهش بیانگر ضرورت بازنگری در سیاست‌های امنیتی و اولویت‌دهی به تعادل بین امنیت و حقوق شهروندی و استفاده از برنامه‌های اجتماع محور، فرهنگ محور و اقتصاد محور است.

کلیدواژه‌ها: پلیس انتظامی، پلیس نظامی، نظامی سازی پلیس، پلیس اجتماع محور، نیروی انتظامی.

مقدمه

امروزه مطالعات مربوط به نظامی‌سازی پلیس^۱ در گستره‌ی علوم جرم‌شناسی و جامعه‌شناسی پلیس (جامعه‌شناسی کیفری) مورد بررسی قرار می‌گیرند (Lawson Jr. [A], 2019:2).

در ایران، فرماندهی انتظامی جمهوری اسلامی ایران (فراجا) با تدوین سند راهبردی پلیس پیشگیری، رویکردی نوین به پیشگیری از جرم و تقویت تعاملات جامعه‌محور ارائه کرده است. این سند، با تأکید بر پیشگیری فعال، استفاده از فناوری‌های نوین و حفظ حقوق شهروندی، به دنبال کاهش وابستگی به استراتژی‌های سرکوب‌محور، از جمله نظامی‌سازی پلیس، است. بررسی این سند در کنار مطالعات تطبیقی نظامی‌سازی پلیس در کشورهایی مانند ایالات متحده و مکزیک، می‌تواند به درک بهتری از تعادل بین امنیت و آزادی‌های مدنی در سیاست‌گذاری انتظامی منجر شود (عزیزی، ۱۴۰۲: ۱۲).

برخی از محققان معتقدند که نظامی‌سازی پلیس، پیشرفت مثبت است، زیرا می‌تواند حرفه‌ای بودن و مسئولیت‌پذیری را ارتقا دهد؛ در مقابل برخی دیگر معتقدند تأثیر منفی بر پلیس دارد؛ زیرا خصومت در جامعه ایجاد می‌کند و پلیس را تشویق می‌کند تا زور را به عنوان ابزار اصلی حل مشکلات ببیند (Bieler, 2016:586). فلذا بررسی مبانی شکل‌گیری (چرایی) و پیامدهای نظامی‌سازی پلیس به منظور کارآمدسازی گفتمان‌های نظامی کشور ایران اهمیت و ضرورت می‌یابد و از آنجا که در کشور ایران پژوهش‌های زیادی در این خصوص انجام نشده است، فلذا بررسی تجربه‌ی کشورهای دیگر از جمله مکزیک و ایالات متحده‌ی آمریکا می‌تواند کارساز باشد. برخی از مجرمان همانند باند قاچاقچیان مسلح، محاربان، باغیان، مجرمان سازمان‌یافته و مجرمان مرتکب جرائم خشن، استفاده از نظامی‌سازی پلیس برای مقابله را به امری اجتناب‌ناپذیر تبدیل کرده‌اند، ولیکن مطالعه‌ی مبانی، چرایی و پیامدهای پلیس نظامی‌سازی از این نظر که موجب خواهد شد در آینده آسیب‌های مربوط به نظامی‌سازی، کاهش یافته و با تقویت جنبه‌های مثبت آن،

سیاست انتظامی افتراقی مناسبی را اتخاذ کنیم مهم جلوه می‌کند. مخصوصاً اینکه «نیروی انتظامی به‌عنوان سازمان متولی تأمین امنیت کشور، در طراحی سیاست انتظامی و عرصه‌های امنیت عمومی و انضباط اجتماعی باوجود برخورداری از تجارب و دانش‌های ضمنی و صریح، فاقد سیاست کلی مدون انتظامی است» (جزینی، ۱۴۰۰: ۵).

گفتمان نظامی‌گرایی^۱، دشمن‌محور است و به شخص مجرم در سطح جامعه به‌عنوان یک دشمن می‌نگرد. در صورتی که گفتمان انتظامی‌گرایی اجتماع‌محور است و باید اهداف نظام عدالت کیفری علی‌الخصوص اهداف اصلاح و درمان مجرمین را در تقابل با مجرمین مدنظر قرار دهد. نظامی‌سازی پلیس منجر به برخوردهای سخت و سنگین با مجرمین شده و به نظر می‌رسد با اهداف حقوق کیفری سازگاری ندارد. پلیس نظامی، خود را در میدان جنگ و شهروندان هنجارشکن را دشمن فرض کرده و درصدد نابودی دشمن و بی‌نظمی برخورد می‌آید. زمانی که مأمور پلیس با مجرم برخورد می‌نماید، طیفی از اختیارات در برخورد از مسالمت‌آمیزترین تا خشن‌ترین برخورد قابل‌تصور است. پس از اتخاذ تدبیر مقابله، در صورتی که مجرم تمکین نماید، موضوع فیصله می‌یابد و الا مأمور اقدام خود را خشن‌تر خواهد نمود. ولیکن در فرض نظامی‌سازی پلیس مأمور، در ابتدا به‌منظور پاسخ‌دهی سریع به‌زور و خشونت متوسل می‌شود.

با گسترش فناوری اطلاعات^۲ نوع جرائم ارتكابی و سازوکار ارتكاب جرائم نیز تغییر نموده است. بستر ارتكاب جرائم از دنیای واقعی به دنیای سایبری تغییر مکان داده‌اند. این موضوع موجب تحول نحوه‌ی کارکرد پلیس داخلی^۳ (نیروی انتظامی) به‌منظور کشف جرم و برقراری نظم داخلی^۴ شده است. جرائم در بستر فضای مجازی با تدابیر نظامی‌سازی پلیس و سرکوب‌های دشمن‌محور (امنیت‌مدار) قابل‌مهار نیستند و به‌منظور کنترل این جرائم باید ساختار و مهارت‌های پلیس نیز مدرن گردد.

در کشور آمریکا پیرو نارضایتی‌ها و اعتراضات اجتماعی به کشته شدن یک شهروند

1. Militarism

2. Information Technology

3. Domestic Police

4. Domestic Order

به نام مایکل براون^۱ (هجده ساله) در اثر تیراندازی یک افسر پلیس در شهر فرگوسن^۲ تحرکات جنبش ملی به منظور اصلاحات پلیسی شروع شد (Sanburn, 2014). البته پیش از آن نیز تحقیقات در خصوص پلیس نظامی در آمریکا انجام شده بود. به عنوان مثال در سال‌های قبل از سال ۲۰۱۴ گروه‌های SWAT^۳ به عنوان مصداق بارز پلیس نظامی شده و آموزش دیده مورد پژوهش بسیاری از محققان قرار گرفت (Kraska & Kappeler, 1997:9-10). گسترش تیم‌های SWAT در ادارات پلیس از شهرهای بزرگ به شهرهای کوچک و افزایش سطح فعالیت غیرضروری آنان بیانگر نظامی شدن (Balko, 2013:436; 2006:1; Kraska & Cubellis, 1997:607) قبل از سال ۲۰۱۴ بود. در سال ۱۹۹۰ قانون مجوز دفاع ملی^۴، مجوز افزایش تجهیزات نظامی در پلیس‌های شهری به منظور مبارزه با مواد مخدر را داد و پس از آن در سال ۱۹۹۷ کنگره این اقدامات را افزایش داد تا مبارزه با تروریسم را هم در بر بگیرد. ولیکن تحقیقات در خصوص آسیب‌های پلیس نظامی شده از سال ۲۰۱۴ به بعد گسترش یافت. در کشور چین نیز پس از انقلاب چتری که تهدیدی برای نظام کمونیستی محسوب می‌شد، تمایلات سیاستمداران در نظامی‌سازی پلیس افزایش یافت (Bolduc, 2016:267). در ایران در سال ۱۴۰۰، ناجا (نیروی انتظامی جمهوری اسلامی ایران) با ارتقا از سطح نیرو به فرماندهی، عنوان فرماندهی انتظامی جمهوری اسلامی ایران (فراجا) را به خود گرفت. فرمانده این نیرو که قبلاً هم‌رده‌ی وزرا بود و زیر نظر وزیر کشور فعالیت می‌نمود، با این تغییرات، هم‌رده‌ی فرماندهان کل ارتش و سپاه قرار گرفت. با توجه به هم‌رده شدن فرماندهی نیروی انتظامی با فرماندهان ارتش و سپاه که هر دو از مراجع نظامی محسوب می‌شوند، ساختارهای انتظامی تا حدودی شبیه به ساختارهای نظامی شد؛ زیرا از نشانه‌های نظامی‌سازی پلیس از منظر جامعه‌شناسان کیفری استفاده از مراکز فرماندهی و کنترل برای پلیس می‌باشد (Kraska, 2007:503). با این حال باید دقت داشت که تغییر ناجا

1. Michael Brown

2. Ferguson

3. Special Weapons and Tactics

4. National Defense Authorization Act

به فراجا نمی تواند دلیل منحصربه بر نظامی سازی پلیس باشد، بلکه این موضوع می تواند در راستای تقویت پلیس در حوزه خدمات رسانی به مردم نیز باشد. ولیکن تبدیل نیرو به فرماندهی، ظرفیت های نظامی سازی پلیس را در آینده تقویت کرده و موجب خواهد شد چارچوب های کافی برای نظامی سازی به صورت بالقوه به وجود آید.

از طرفی وجود برخی از نیروها و ارگان ها در نیروی انتظامی ازجمله نیروهای یگان ویژه - که تحت آموزش های نظامی قرار گرفته و از تجهیزات نظامی نیز برخوردار هستند - خصیصه ی نظامی بودن را تقویت نموده است. یگان ویژه ی نیروی انتظامی به عنوان یک سازمان عملیاتی، وظایفی ازجمله کنترل آشوب ها، رهایی گروگان ها، امداد و نجات، تأمین نظم و امنیت در مسابقات ورزشی (Qadrddan et al., 2017:406) و مبارزه با تروریسم (Elyasi et al., 2009:434) و غیره را برعهده دارد. باین حال در کشور ایران تحقیقی که به چیستی، مبانی و پیامدهای نظامی سازی پلیس پردازد به چشم نمی خورد. حتی در کشورهای دیگر نیز بیشتر مطالعات به اثرات نظامی سازی متمرکز است و کمتر پژوهشی در مورد مبانی و علل نظامی سازی پلیس می پردازد. در این پژوهش پس از بررسی مفهوم نظامی سازی پلیس به بررسی علت ها و مبانی نظامی کردن پلیس و همچنین پیامدهای این واقعه خواهیم پرداخت.

در دهه های اخیر، نظامی سازی پلیس به عنوان یکی از موضوعات محوری در مطالعات علوم اجتماعی، به ویژه در حوزه جرم شناسی و جامعه شناسی سیاسی، مورد توجه قرار گرفته است. این پدیده که به معنای استفاده فزاینده از تجهیزات، تاکتیک ها و فرهنگ نظامی در عملیات پلیسی است، نه تنها بر رابطه پلیس و جامعه تأثیر می گذارد، بلکه پیامدهای گسترده ای برای دموکراسی، حقوق بشر و اعتماد عمومی به نهادهای انتظامی دارد. در ایران، تحولات سیاست انتظامی پس از انقلاب اسلامی ۱۳۵۷، ازجمله تشکیل نیروی انتظامی جمهوری اسلامی ایران (فراجا) و ادغام نهادهای مختلف انتظامی در سال ۱۳۷۰، زمینه ساز بحث های گسترده ای درباره ماهیت کار پلیس و نقش آن در تأمین امنیت و کنترل اجتماعی شده است. مطالعه نظامی سازی پلیس در ایران، با توجه به ویژگی های خاص نظام

سیاسی و اجتماعی کشور، می‌تواند به درک بهتری از تعادل بین امنیت و آزادی‌های مدنی کمک کند و راهکارهایی برای اصلاح سیاست‌های انتظامی ارائه دهد. اهمیت این مطالعه در ایران به‌ویژه از آن‌روست که سیاست‌های انتظامی در این کشور طی چند دهه اخیر تحت تأثیر تحولات سیاسی، اجتماعی و اقتصادی قرار گرفته است. برای مثال، اعتراضات اجتماعی در سال‌های ۱۳۸۸، ۱۳۹۶ و ۱۳۹۸ نشان‌دهنده تنش‌های فزاینده بین پلیس و شهروندان بوده و ضرورت بازنگری در رویکردهای پلیسی، ازجمله کاهش وابستگی به تاکتیک‌های نظامی‌محور را برجسته کرده است. گفتگوهای آکادمیک و سیاست‌گذاری در ایران، به‌ویژه در آثار پژوهشگرانی مانند ایران‌دوست و عزیزی، بر لزوم حرکت به سمت مدل‌های جامعه‌محور و پیشگیری‌محور تأکید دارند. این مطالعه، با تحلیل نظامی‌سازی پلیس در ایران و مقایسه آن با نمونه‌های جهانی، به دنبال ارائه چارچوبی برای سیاست‌گذاری انتظامی است که ضمن حفظ امنیت، به تقویت اعتماد عمومی و رعایت حقوق شهروندی کمک کند (ایران‌دوست و دیگران ۳۵: ۱۴۰۳).

۱. نظامی‌سازی پلیس: از مفهوم‌شناسی تا مبانی شکل‌گیری

نظامی‌سازی، فرآیندی است که در آن پلیس غیرنظامی به‌طور فزاینده‌ای از اصول نظامی‌گرایی و مدل نظامی الگوبرداری می‌کند (Go, 2020:1194). درواقع نظامی‌سازی فرایندی است که از طریق آن پلیس به‌طور فزاینده‌ای به نظامی‌گرایی پایبند می‌گردد (Adelman, 2003; Klare, 1978; Kraska, 1996; Kraska, 2007). نظامی‌گرایی عبارت است از سیستمی از ارزش‌ها یا باورها که بر استفاده از زور به‌عنوان راهی مؤثر، قابل قبول و مطلوب برای حل مشکلات تأکید می‌کند (Adelman, 2003; Klare, 1978; Kraska, 1996; Kraska, 2007). از زمره نشانه‌های پلیس نظامی می‌توان به حمل تفنگ در حین گشت‌زنی (Phillips, 2016:185) پوشیدن لباس‌های نظامی (Bell, 1982:45) استفاده از درجه‌ها و نشان‌های نظامی (Regulation, 2005:I; Maguire & King, 2004:21) اشاره نمود. از بارقه‌های نظامی شدن پلیس می‌توان در توسل به تجهیزات نظامی، آموزش‌های نظامی و همکاری عملیاتی بین نیروهای نظامی و انتظامی مشاهده نمود (Balko, 2013:7).

Haggerty & Ericson, 1999:233). نظامی سازی پلیس مستلزم نظم و انضباط سخت، پیروی دقیق از قوانین (Bittner, 1970) انعطاف پذیری کم و عدم تمایل مأموران پلیس برای اقدام ابتکاری و منعطف (Guyot, 1979) است. در مقابل برخی نیز معتقدند نظامی سازی پلیس مستلزم تشویق ابتکار و خلاقیت در همه سطوح است (Cowper, 2000) چهار بعد برای نظامی سازی می توان در نظر گرفت: مادی شامل تسلیحات، تجهیزات و تکنولوژی پیشرفته؛ فرهنگی شامل گفتمان، سبک عملیاتی و ظاهر، باورها و ارزش ها؛ سازمانی از جمله ایجاد مراکز فرماندهی و کنترل، الگوبرداری از واحدهای نظامی در برخورد با مجرمین؛ و عملیاتی از جمله عملیات مبتنی بر فعالیت های نظامی در حوزه های اطلاعاتی، نظارت و کنترل موقعیت های پرخطر (Kraska, 2007:503)؛ اما نظامی سازی صرفاً در این چهار بعد خلاصه نمی شود بلکه نظامی سازی منجر به تغییرات روانی افسران پلیس و ایجاد یک خصیصه ی روان شناختی در آنها می شود (Lawson Jr [A], 2019:14) اشتراک گذاری تجهیزات نظامی با پلیس غیرنظامی موجب اشتراک تاکتیک ها و روانشناسی نظامی گری به این واحدها شده و در نهایت موجب تقویت ذهنیت نظامی گری بر افسران و مأموران پلیس می گردد (Meeks, 2006:36). فلذا نظامی سازی پلیس مستلزم ایجاد شباهت بین نیروهای نظامی همچون ارتش یک کشور با نیروهای غیرنظامی در پنج بعد مادی، روانی، فرهنگی، سازمانی و عملیاتی است.

در مقابل رویکردهای نظامی محور، سند راهبردی پلیس پیشگیری فراجا بر پیشگیری فعال از جرم از طریق تقویت سرمایه اجتماعی، آموزش عمومی و بهره گیری از فناوری های نوین، مانند هوش مصنوعی و سیستم های نظارتی غیرتهاجمی، تأکید دارد. این سند، با ترویج مدل های پلیس محور مبتنی بر همکاری با جامعه و کاهش تنش های اجتماعی، به دنبال جایگزینی تدریجی راهکارهای سرکوب محور با برنامه های پیشگیرانه است. چنین رویکردی، با کاهش نیاز به استفاده از تجهیزات و تاکتیک های نظامی، می تواند به حفظ مشروعیت پلیس و تقویت اعتماد عمومی کمک کند (ایراندوست و دیگران، ۱۴۰۳: ۱۴۸).

۱-۱. دلایل موافقان نظامی‌سازی پلیس

به موجب ماده‌ی ۳ قانون نیروی انتظامی جمهوری اسلامی ایران^۱، یکی از اهداف تشکیل نیروی انتظامی جمهوری اسلامی ایران، استقرار نظم و امنیت و تأمین آسایشی عمومی و فردی در قلمرو کشور ایران است. برخی معتقدند نظامی‌سازی پلیس منجر به کاهش نرخ ارتکاب جرم و جنایت می‌شود (Bove & Gavrilova, 2017:12-13; Harris et al., 2017) و علت آن را می‌توان در واکنش سریع به بی‌نظمی‌ها و بازدارندگی واکنش‌های سنگین به بی‌نظمی‌ها دانست. همچنین برخی معتقدند نظامی‌سازی پلیس منجر به افزایش سطح امنیت، مدیریت خطر و اعتماد عمومی به سیستم پلیس و عدالت کیفری می‌گردد. در ادامه به بررسی برخی از استدلال‌های موافقان نظامی‌سازی پلیس می‌پردازیم. البته باید دقت داشت که لزوماً نباید استدلال‌ات ذیل صحیح باشد. پس از بیان استدلال‌ات موافقان به پیامدهای منفی نظامی‌سازی پلیس پرداخته می‌شود.

۱-۱-۱. پاسخ‌های سریع‌تر به تهدیدات مسلحانه و آشوب‌های دسته‌جمعی

با توجه به عدم بازدهی سیاست‌های مبتنی بر اصلاح و درمان مجرمان در سیاست جنایی و انتقادات وارده به این سبک پاسخ به مجرمان (نجفی ابرندآبادی، ۱۳۹۱: ۱۸) رویکرد سیاست‌گذاران جنایی و انتظامی به سمت پاسخ‌های سریع‌تر و یا پیشگیری از جرائم تغییر مسیر دادند. یکی از این رویکردها در قالب نظامی‌سازی پلیس به‌منظور خنثی‌سازی سریع برخی جرائم جلوه‌گر است.

بروز شورش و اختلال مدنی چه برای مردم و چه برای دولت ویرانگر است (Javanmard et al., 2016:152) جامعه از پلیس انتظار دارد تا نظم عمومی را در

۱. ماده ۳- هدف از تشکیل نیروی انتظامی جمهوری اسلامی ایران، استقرار نظم و امنیت و تأمین آسایشی عمومی و فردی و نگهبانی و پاسداری ازدستاوردهای انقلاب اسلامی در چهارچوب این قانون در قلمرو کشور جمهوری اسلامی ایران است.

کوتاه ترین زمان ممکن برقرار سازد. پلیس متمایل است به منظور پاسخ دهی به تهدیدات مسلحانه و آشوب های دسته جمعی خود را با تجهیزات نظامی تجهیز نماید (Cyr et al., 2020:144). تجهیزات نظامی توسل به زور را سریع تر و راحت تر می کند. از این طریق امکان خنثی سازی سریع آشوب ها بالاتر می رود. همچنین مبارزه با مجرمین مسلح بدون سلاح و تجهیزات کافی از جمله تروریست ها یا قاچاقچیان مواد مخدر عقلایی به نظر نمی رسد. به همین دلیل نظامی سازی پلیس در اعاده ی نظم و آسایش در کمترین زمان ممکن در خصوص اغتشاشات و آشوب ها و همچنین سرکوب کردن قاچاقچیان مسلح و مبارزه با جرائم مسلحانه مفید جلوه می کند. با این حال برخی تحقیقات کمی نشان می دهد که پلیس نظامی در کاهش نرخ جرائم ناموفق بوده است (Mummolo, 2018:9181).

۱-۱-۲. بازدارندگی بیشتر

بازدارندگی یکی از اهداف سامانه ی دادگری جنایی است (Stefanovska, 2018:23; Stefanovska & Jovanova, 2017:62). افزایش ظرفیت بازدارندگی نظامی سازی را تقویت می کند (Tiscornia, 2024:383; Bove & Gavrilova, 2017:1; Haynes & McQuoid, 2018:41). علی رغم اینکه برخی معتقدند که نظامی سازی پلیس منجر به کاهش ارتکاب جرم در سطح جامعه از طریق بازدارندگی خواهد شد، ولیکن برخی نیز معتقدند این موضوع موجب کاهش جرائم در سطح جامعه نخواهد شد (Mummolo, 2018:9181). باین حال صرف نظر از این اختلاف نظر در مقام تحلیل نظر اول باید بیان کرد به موجب نظریه ی انتخاب عقلایی^۱، مجرم در صورتی مرتکب جرم خواهد شد که منافع جرم را بیشتر از هزینه های آن تصور نماید. در واقع از آنجا که انسان موجودی محاسبه گر است، قبل از ارتکاب بزه، هزینه ها و فایده های ارتکاب بزه را سنجیده و تنها در صورتی که چنانچه سود و لذت حاصل از ارتکاب بیش از مضرات

1. Rational choice theory

آن باشد، مرتکب بزه خواهد شد (Seidman, 1984:328).

نظامی‌سازی پلیس از نظر روانی این تفکر را در ذهن مجرمان تداعی خواهد کرد که در فرض ارتکاب جرم احتمال دستگیری افزایش خواهد یافت. در حالتی که شخص مجرم احساس نماید احتمال دستگیری وی پس از ارتکاب جرم بسیار بالا خواهد بود، هزینه‌های جرم مانع از ارتکاب جرم و موجب بازدارندگی خواهد شد.

۱-۳. افزایش سطح امنیت و ایمنی شهروندان

امروزه، با توجه به نقض گسترده‌ی امنیت و آرامش روانی شهروندان در پی گسترش مقوله‌ی ارتکاب جرائم خشن، سیاست جنایی از مجرم‌محوری به سمت جرم‌محوری تغییر مسیر داده است و امنیت به دغدغه‌ی اصلی آن تبدیل شده است (قناد و اکبری، ۱۳۹۶: ۳۹) از آنجا که نیروهای نظامی و انتظامی بازوان دستگاه عدالت کیفری برای کشف و مقابله با جرم محسوب می‌شوند این تغییر رویکرد، سیاست انتظامی و نظامی کشور را نیز تحت تأثیر قرار داده است. «ناآرامی‌ها با هر ماهیتی، تأثیر مهمی بر امنیت جامعه داشته و عدم کنترل و مقابله به موقع، زمینه‌ساز بروز بحران‌های دیگر شده و هزینه و صدمات جبران‌ناپذیری را در پی دارد» (اسداللهی و دیگران، ۱۴۰۲: ۱۹۸).

نظامی‌سازی پلیس منجر به ارتقای سطح ایمنی شهروندان و امنیت اجتماعی می‌شود (Katzenstein, 2023:814). برخی از مردم از پلیس انتظار بیشتری دارند تا امنیت و ایمنی آن‌ها را تقویت کند. مشاهده‌ی تجهیزات نظامی پلیسی موجب می‌شود مردم احساس کنند پلیس اقتدار بیشتری دارد و از این طریق امنیت جامعه را بیشتر تأمین خواهد نمود. شاید به همین دلیل است که افزایش تجهیزات نظامی در یک واحد انتظامی در کشور آمریکا ارتباط مستقیم با افزایش تعداد رأی به کاندید ریاست آن مرجع انتظامی داشته است (Mavridis et al., 2024:1). باین حال برخی نیز معتقدند نظامی‌سازی پلیس نه تنها موجب افزایش سطح امنیت شهروندان نیست بلکه حس ناامنی درونی آن‌ها را افزایش می‌دهد (Mummolo, 2018:9181)؛ زیرا مردم احساس خواهند کرد که علت تجهیز شدن پلیس افزایش ناامنی در سطح شهر و محل زندگی

آن‌ها می‌باشد. صرف‌نظر از امنیت روانی، با توجه به اینکه تجهیزات نظامی منجر به واکنش سریع‌تر و قدرتمندانه‌تر در برابر بی‌نظمی‌ها خواهد شد چه‌بسا از این طریق امنیت مادی شهروندان را بیشتر تأمین کند. البته در فرض ارتکاب خطاهای پلیسی یا برخوردهای شدید احتمال ایراد صدمه‌ی بدنی و اعمال خشونت نسبت به اشخاص غیرنظامی در سطح اجتماع نیز افزایش می‌یابد.

۱-۱-۴. مدیریت خطر

مدیریت خطر^۱ فرآیند سیستماتیکی است که به شناسایی، تحلیل، اولویت‌بندی و کنترل عوامل تهدیدکننده احتمالی (خطرات، بزه‌ها یا جرائم) به‌منظور کاهش اثرات منفی می‌پردازد. این رویکرد شامل مراحل مانند شناسایی ریسک‌ها، ارزیابی احتمال وقوع و شدت آن‌ها و انتخاب استراتژی‌های مقابله (مانند اجتناب، کاهش، انتقال یا پذیرش ریسک) است. برخی معتقدند مدیریت خطر در برابر جرائمی همچون جرائم مرتبط با مواد مخدر و تروریسم نظامی‌سازی پلیس را توجیه می‌کند (Bolduc, 2016:267). امروزه توسعه‌ی رویکردهای پیشگیری تنبیهی منجر به پیدایش رشته‌ی مطالعاتی خاصی تحت عنوان عدالت پیشگیرنده^۲ شده است. در این رویکرد به‌منظور پیشگیری از ارتکاب جرائم به مدیریت خطر و مهار جرم، اقدامات تنبیهی^۳ پیش از اثبات جرم متهم اعمال می‌شود. پلیس نظامی شده می‌تواند قبل از اینکه جرمی از سوی شخصی ارتکاب یابد به پیشگیری از آن کمک کند چراکه تجهیزات و امکانات و آموزش‌های لازم جهت مقابله‌ی هر چه سریع‌تر با بحران‌ها در این نوع از پلیس به چشم می‌خورد. همچنین پیش از اینکه بی‌نظمی‌ها و اغتشاشات منجر به ایراد صدمات سنگین نسبت به اجتماع گردد سرکوب خواهند شد. از طرفی در صورت مبارزه با قاچاقچیان مواد مخدر، جرائم مربوط به مواد مخدر نیز کاهش خواهد یافت.

1. Risk management
2. Preventive justice
3. Punitive measures

۱-۱-۵. افزایش اعتماد عمومی به پلیس

برخی معتقدند نظامی‌سازی منجر به افزایش اعتماد عمومی در توانایی پلیس در مقابله با تهدیدات امنیتی است (Wyrick, 2013:2). چراکه پلیس را مقتدرتر و توانمندتر نشان داده و از نظر روانی مردم را نسبت به قدرت پلیس در حفظ امنیت مطمئن‌تر می‌سازد. تصور عرف از پلیس و مأموران پلیس با اقتدار و قدرت گره خورده است و این موضوع با نظامی‌سازی آن تلاقی می‌یابد. نمایش تجهیزات و ظواهر نظامی پلیس می‌تواند در کوتاه‌مدت تصویری از اقتدار و کارآمدی را در ذهن شهروندان شکل دهد، به‌ویژه در جوامعی که با تهدیدات امنیتی فوری مانند تروریسم یا جرائم سازمان‌یافته مواجه‌اند. این تصویر ممکن است به‌عنوان نشانه‌ای از توانایی نهادهای انتظامی برای مهار بحران‌ها تفسیر شده و حس امنیت -صرف‌نظر از واقعی یا کاذب بودن آن- ایجاد کند. این حس امنیت، سطح اعتماد عمومی را افزایش خواهد داد.

۲. تحولات سیاست انتظامی در ایران: گفتگوها و مباحثات

سیاست انتظامی در ایران طی چند دهه اخیر دستخوش تحولات قابل توجهی شده است که ریشه در تغییرات سیاسی، اجتماعی و فرهنگی پس از انقلاب اسلامی ۱۳۵۷ دارد. پیش از انقلاب، در دوره پهلوی، نهادهای انتظامی مانند شهربانی و ژاندارمری تحت تأثیر مدل‌های نظامی‌محور عمل می‌کردند و عمدتاً بر کنترل سیاسی و سرکوب مخالفان متمرکز بودند. پس از انقلاب، با تشکیل کمیته‌های انقلاب اسلامی و ادغام نهادهای انتظامی در قالب نیروی انتظامی جمهوری اسلامی ایران (فراجا) در سال ۱۳۷۰، رویکردهای جدیدی در سیاست‌گذاری انتظامی شکل گرفت. این تحولات، همراه با بحث‌های آکادمیک و سیاست‌گذاری درباره ماهیت کار پلیس، نشان‌دهنده تلاش برای یافتن تعادل بین امنیت و حقوق شهروندی است.

یکی از محورهای اصلی گفتگوهای اخیر در ایران، حرکت از مدل‌های نظامی‌محور به سمت رویکردهای جامعه‌محور و پیشگیری‌محور بوده است. برای مثال، ایران‌دوست و دیگران (۱۴۰۳) در مطالعه‌ای نظام‌مند، بر ضرورت آموزش‌های

روان‌شناختی برای افسران پلیس و تقویت سرمایه اجتماعی به منظور کاهش تنش‌های اجتماعی تأکید کرده‌اند. همچنین، عزیزی (۱۴۰۲) در تحلیل الگوی راهبردی بازدارندگی فراجا، به اهمیت استفاده از فناوری‌های نوین، مانند دوربین‌های بدن‌نما و سیستم‌های نظارتی مبتنی بر هوش مصنوعی، اشاره کرده است. این گفتگوها که در مجامعی مانند فصلنامه مطالعات راهبردی ناجا و کنفرانس‌های علمی داخلی مطرح شده‌اند، نشان‌دهنده تلاش برای بازتعریف نقش پلیس به عنوان نهادی خدمت‌رسان به جای نیرویی صرفاً سرکوبگر است (عزیزی، ۱۴۰۲: ۱۵).

با این حال، چالش‌های متعددی در این مسیر وجود دارد. اعتراضات اجتماعی در دهه‌های اخیر، از جمله اعتراضات ۱۳۸۸ و ۱۳۹۶، نشان‌دهنده شکاف عمیق بین پلیس و بخش‌هایی از جامعه است. تحلیل‌های علوم اجتماعی، مانند مطالعه نوری و دیگران (۱۳۹۰)، بر نقش ساختار ایستگاه‌های پلیس در کاهش جرم و جنایت تأکید دارند، اما هم‌زمان به کمبود منابع و آموزش‌های کافی برای اجرای مدل‌های جامعه‌محور اشاره می‌کنند. این مباحثات که ریشه در سنت‌های علوم اجتماعی مانند جرم‌شناسی انتقادی و جامعه‌شناسی سیاسی دارند، بر ضرورت اصلاح ساختاری در سیاست‌های انتظامی تأکید دارند (نوری و دیگران، ۱۳۹۰: ۸۵).

در سطح بین‌المللی، مطالعات تطبیقی مانند پژوهش مومولو (۲۰۱۸) نشان داده‌اند که نظامی‌سازی پلیس می‌تواند به کاهش اعتماد عمومی و افزایش تنش‌های اجتماعی منجر شود. این یافته‌ها با تجربیات ایران هم‌خوانی دارد، جایی که استفاده از تجهیزات و تاکتیک‌های نظامی در مدیریت اعتراضات، به‌ویژه پس از سال ۱۳۸۸، انتقادات گسترده‌ای را برانگیخته است. در مقابل، مدل‌های جامعه‌محور، مانند آنچه در برخی کشورهای اروپایی اجرا شده، بر تقویت همکاری بین پلیس و شهروندان تأکید دارند.

۳. پیامدهای نظامی‌سازی پلیس

نظامی‌سازی پلیس به معنی تغییر فلسفی کارکرد پلیس از طریق افزایش تمایل به توسل به زور و خشونت در انجام وظایف پلیسی می‌باشد. این تغییر فلسفی منجر به تغییر

فرهنگی و متعاقباً منجر به تغییر رفتار افسران پلیس خواهد شد (Lawson Jr. [A], 2019:7). تغییرات فرهنگی، سازمانی، عملیاتی، مادی و روان‌شناختی در پلیس نظامی‌سازی شده پیامدهایی را به همراه خواهد داشت. از جمله منجر به افزایش میزان خشونت متقابل پلیس و مردم، کاهش محبوبیت پلیس، سرکوب طبقه‌ی ضعیف جامعه، کاهش امنیت پلیس، افزایش هزینه‌های کنترل جرم، کاهش کیفیت دموکراسی، کاهش اقتدار پلیس و دستگاه عدالت کیفری را به دنبال خواهد داشت. علاوه بر این نظامی‌سازی بر فعالیت‌های دیگر مانند یورش پلیس به خانه‌ها (American Civil Liberties Union, 2014) و نظارت با استفاده از نرم‌افزار نظامی (Brayne, 2017:977) نیز تأثیر می‌گذارد.

لازم به ذکر است در فقه اسلامی، توجه به عواملی همچون عدل، انصاف، ارتقای سطح آموزش، شفافیت در امور، تقویت نظام قضایی و توجه به نیازهای مردم، عامل تأمین امنیت است (مشعشی و دیگران، ۱۴۰۳: ۱۱۰). فلذا نظامی‌سازی پلیس در مرحله‌ی بعد از اقدامات اخیرالذکر باید موردتوجه قرار گیرد. عدم توجه به عوامل اخیرالذکر پیامدهای نظامی‌سازی پلیس را تشدید خواهد کرد.

۳-۱. افزایش میزان خشونت پلیس نسبت به مردم و مردم نسبت به پلیس
مردم انتظار دارند که پلیس صرفاً در مواقع ضروری به زور و خشونت متوسل شود و در سایر موارد با حداقل میزان خشونت نظم را برقرار سازد (Alpert & Smith, 1994:486). ولیکن پلیس نظامی‌شده توسل هر چه بیشتر به زور و خشونت به‌منظور تسریع در انجام امور را تجویز می‌کند. نظامی‌سازی پلیس درک پلیس از تهدید را مورد تغییر قرار داده و ظرفیت توسل به زور و اجبار در آن‌ها را افزایش می‌دهد و در نتیجه تمایل آن‌ها به سرکوب را افزایش می‌دهد (Stavro & Welch, 2024:964). مردم این اقدام را نقض قرارداد اجتماعی بین خود و پلیس می‌پندارند. نقض قرارداد اجتماعی بین مردم و پلیس موجب افزایش تنش بین مردم و پلیس خواهد شد (King & Waddington, 2004:134-135). پلیس نظامی چهره‌ی سرکوبگر، تنبیهی و

طردکننده به حاکمیت خواهد داد (Soss & Weaver, 2017:567). نتیجه‌ی برخی تحقیقات نشان می‌دهد که افزایش تعداد غیرنظامیان کشته‌شده و میزان خشونت اعمال شده توسط پلیس با نظامی‌سازی پلیس ارتباط دارد (Delehanty et al., 2017:1; Lawson Jr. [B], 2019:177). درواقع نظامی‌سازی پلیس منجر به افزایش تعداد قتل‌های غیرنظامیان توسط پلیس شده است (Masera, 2021:1). همچنین تحقیقات روان‌شناختی در خصوص پرخاشگری نشان می‌دهند که استفاده از سلاح (به‌عنوان بارقه‌ای از پلیس نظامی‌سازی شده) رفتار تهاجمی و پرخاشگرانه ایجاد می‌کند (Berkowitz & LePage, 1967:202; Turner et al., 1975:1098; Carlson et al., 1990:622). پس استفاده از تاکتیک‌ها و تجهیزات نظامی نیز میزان خشونت و احتمال حمله به پلیس در یک اغتشاش را افزایش می‌دهد. آموزش‌های نظامی به پلیس اجتماع‌محور^۱ این دیدگاه را در آن‌ها تقویت می‌کند که خشونت برای تقابل با مجرمین کافی است. از آنجا که خشونت و برخورد سرکوبگرانه در مرحله‌ی اول کارساز جلوه می‌کند و در کوتاه‌مدت جوابگو است این تفکر تقویت می‌شود. ولیکن تبعات آن در درازمدت می‌تواند منجر به دلزدگی اشخاص از سیستم عدالت کیفری یک کشور شده و آن‌ها را به مهره‌ی مخالف نظام سیاسی تبدیل نماید. مخصوصاً در کشوری که نظام سیاسی مبتنی بر دموکراسی داشته باشد. در چنین کشورهایی حقوق کیفری تکلیف‌مدار موجب مطالبه‌گرایی مردم خواهد شد و سرکوبگری نظامی منجر به ایجاد کینه و عداوت در درازمدت خواهد شد.

۲-۳. کاهش محبوبیت پلیس

نظامی‌سازی پلیس منجر به ارتقای سطح خشونت و همچنین نقض بیشتر حقوق بشر خواهد شد (Bayer et al., 2023:1). توسل به زور و خشونت موجب می‌شود مردم پلیس را در مقابل خود بپندارند و سطح اعتماد آن‌ها به پلیس کاهش یافته و محبوبیت

1. Community Police

پلیس کاهش یابد. نظامی‌سازی پلیس سرکوب مردم را در پی خواهد داشت و این سرکوب موجب می‌شود حاکمیت در نظر مردم موجودیت مهاجم، سرکوبگر و ناظر یابد که باید از آن اجتناب کرد (Brayne, 2014:367). جوانان معتقدند سیستم حاکمیت نه تنها به روی آن‌ها بسته است بلکه در تلاش است تا آن‌ها را تحت کنترل خود درآورد (Cohen, 2010:151). مردم از مشاهده‌ی سرکوبگری حاکمیت که پلیس نظامی‌سازی شده به‌عنوان نماد حاکمیت آن را انجام می‌دهد رنج خواهند برد (Roberts, 2003:1479). به‌منظور پیشگیری از وقوع چنین اتفاقاتی مردم باید از مسئولان سیاسی تمهیدات لازم به‌منظور افزایش توانایی مردم برای نظارت و مجازات پلیس برای رفتار غیرقابل و خشونت‌آمیز غیرضروری مطالبه نمایند (Lawson Jr [A], 2019:11). یکی از پیشنهادها به‌منظور مقابله با خشونت پلیس، نصب دوربین بر لباس افسران پلیس برای ضبط ویدئو و صدا از تعامل با غیرنظامیان است (Ariel, 2016:729; Fan, 2016:396; Lippert & Newell, 2016:113). این دوربین‌ها از دو طریق منجر به تغییر سازوکار رفتارهای پلیسی می‌شوند: ۱. افزایش خودآگاهی پلیس، (Gervais, 2012:299 & Norenzayan) به‌منظور ارتکاب رفتارهای اجتماعی تر ۲. بازدارندگی از ارتکاب رفتار خشونت‌آمیز از طریق افزایش قطعیت نظارت و پاسخ‌دهی به رفتارهای خشونت‌آمیز (Nagin, 2013:199; Klepper & Nagin, 1989:721)

نظامی‌سازی پلیس ترس از پلیس را نیز در پی خواهد داشت؛ و این ترس منجر به کاهش محبوبیت پلیس خواهد شد (Wyrick, 2013:2). پلیس به‌عنوان نماد حاکمیت کشور جمهوری اسلامی ایران نقش بسیار مهمی دارد. اقدامات سرکوبگرانه و خشن پلیس می‌تواند منجر به کاهش محبوبیت حاکمیت گردد. از آنجا که حاکمیت ایران حاکمیتی اسلامی است، محبوبیت حاکمیت اسلامی زیر سؤال خواهد رفت و این در حالی است که این اقدامات بر مبنای قاعده‌ی منع تنفیر از دین حرام است (Nowbahar, 2005:133; Sheikmovahhed et al., 2022:185)

(Sheikmovahhed, 2019:161)

۳-۳. سرکوب طبقه‌ی ضعیف جامعه

معمولاً طبقه‌ی قدرتمند و ثروتمند جامعه کمتر مرتکب جرائم پرخاشگرانه و خشن می‌شوند و بیشتر مرتکب جرائم یقه سفیدی یا شرکتی و جرائم علیه اموال و مالکیت اشخاص می‌شوند. پلیس نظامی سازی شده به منظور مقابله با تهدیدها در سطح اجتماع علی‌الخصوص جرائم پرخاشگرانه طراحی شده است. این پلیس موجب برخورد سخت گیرانه و سرکوبگر با طبقه‌ی پایین جامعه شده و خشم این طبقه افزایش خواهد یافت. چراکه مبارزه با جرم این طبقه ملموس و قابل مشاهده و مبارزه با جرائم طبقه‌ی بالا کمتر مورد مشاهده است. به عنوان مثال تحقیقات نشان می‌دهد که نظامی سازی پلیس در کشور آمریکا امروزه بیشتر برای سرکوب سیاه پوستان مورد استفاده قرار می‌گیرد (Lawson Jr [A], 2019:47; Mummolo, 2018:9181) و این به معنای سرکوب اقلیت جامعه به عنوان قشر ضعیف جامعه می‌باشد.

۳-۴. افزایش هزینه‌های کنترل جرم

یکی از روش‌های تشخیص نظامی سازی پلیس بررسی ارزش و قیمت تجهیزات نظامی متعلق به سازمان پلیس می‌باشد (Lawson Jr [A], 2019:37). افزایش تجهیزات از جمله خودروها، سلاح‌ها و ساختمان‌ها هزینه‌های مربوط به سازمان پلیس را افزایش خواهد داد. این در حالی است که واحدهای انتظامی با حداقل امکانات و تجهیزات نظامی اداره می‌شوند. وسایل و تجهیزات نظامی معمولاً بسیار گران و هزینه‌بردار هستند.

۳-۵. کاهش ایمنی پلیس

سرمایه‌ی اصلی نیروی انتظامی کارکنان آن هستند؛ فلذا، صیانت و ایجاد محیطی امن، پاک و سالم باهدف ارتقای آگاهی و بصیرت کارکنان و مهار آسیب پذیری، از وظایف ذاتی فراجا است (ایراندوست و دیگران، ۱۴۰۳: ۳۶). این در حالی است که تحقیقات انجام شده بر روی پلیس نظامی شده در آمریکا نشان می‌دهد برخلاف

تصورات سیاست‌گذاران، نظامی‌سازی پلیس منجر به کاهش سطح ایمنی پلیس می‌شود (Masera, 2021:1; Mummolo, 2018:9181). علت آن را می‌توان در ذهنیت و روان مردم بررسی کرد. زمانی که پلیس نظامی به‌منظور دستگیری متهم به سمت ایشان حمله‌ور شود، متهم به‌منظور رهاسازی خود نسبت به یک پلیس غیرنظامی تلاش بیشتری خواهد کرد و چه‌بسا از روش‌های خشونت‌آمیزتری نیز استفاده نماید. همچنین در صورتی که شخصی احتمال دهد که در محل ارتکاب جرم، پلیس نظامی وجود دارد به‌منظور افزایش قدرت مقابله با پلیس خود را مجهز به تجهیزات و تسلیحات خاص خواهد نمود.

۳-۶. کاهش کیفیت دموکراسی

نظامی کردن پلیس با تضعیف امنیت شهروندان، حقوق بشر، اصلاحات پلیس و نظم قانونی، پیامدهای مهمی برای کیفیت دموکراسی در پی دارد (Flores-Macías & Zarkin, 2021:519). نتیجه‌ی پژوهش‌ها در مورد نظامی‌سازی پلیس در مکزیک نشان می‌دهد که شکایت‌ها از نیروهای امنیتی در این کشور با رشد ۱۵۰ درصدی همراه بوده و این به معنای نقض بیشتر حقوق بشر توسط پلیس نظامی‌سازی شده و همچنین کاهش کیفیت دموکراسی می‌باشد (Flores-Macías & Zarkin, 2024:387). این موضوع به تضعیف حمایت عمومی از اجرای قانون خواهد انجامید (Fox et al., 2018:34). در چنین شرایطی مردم خود را نه مشارکت‌کننده در اتخاذ تصمیمات سیاسی بلکه در مقابل پلیس نظامی تصور خواهند نمود.

۳-۷. کاهش اقتدار پلیس و سیستم عدالت کیفری

حقوق کیفری، در همه‌ی ابعاد فنی یا غیرفنی خود، با قدرت و اقتدار، پیوند ناگسستنی دارد. اقتدار، مفهومی متفاوت از قدرت است. اقتدار، می‌تواند قدرت به انضمام مشروعیت یا قدرت به انضمام رضایت باشد (Barnes, 1984:180). اقتدار با مشروعیت و مقبولیت ارتباط تناتنگی دارد به‌نحوی که بهترین جلوه‌ی اقتدار، اعمال حاکمیت با

رعایت حقوق و آزادی‌های اشخاص است (Muradpur, 2020:119)؛ و نادیده‌انگاری مطالبات مردم، سرکوب آنان و اعمال زور از جانب حاکمیت نه تنها اقتدار نیست، بلکه عین خشونت معرفی شده است (Robertson, 1993:17-18). اقتدار مانع استفاده از ابزارهای خارجی برای اجبار می‌شود. در جایی که از زور استفاده می‌شود، اقتدار شکست خورده است (Arendt, 2006:92). اعمال زور و خشونت نه تنها بر اقتدار پلیس بلکه بر اقتدار سیستم عدالت کیفری هم تأثیر منفی خواهد داشت؛ زیرا پلیس در مبارزه یا کنترل جرم بخشی از سیستم عدالت کیفری محسوب می‌شود.

فراجا به عنوان یکی از مراجع برقرارکننده‌ی نظم و امنیت، برای بازدارندگی در برابر تهدیدهای امنیتی و چالش‌های اجتماعی از جمله آشوب‌ها و اغتشاشات، علاوه بر اقتدار سخت (اعم از برخوردهای نظامی) که موجب بازدارندگی تهاجمی است، به اقتدار نرم که پیامدهای آن بازدارندگی غیرتهاجمی را رقم می‌زند، نیاز دارد (عزیزی، ۱۴۰۲: ۶).

برای کاهش پیامدهای منفی نظامی‌سازی، سند راهبردی پلیس پیشگیری فراجا رویکردی جایگزین ارائه می‌دهد که بر پیشگیری فعال، شفافیت و تعاملات جامعه‌محور متمرکز است. این سند، با تأکید بر آموزش‌های روان‌شناختی برای افسران، استفاده از فناوری‌های نظارتی غیرتهاجمی (مانند دوربین‌های بدن‌نما) و تقویت گفت‌وگوی جامعه-پلیس، به دنبال کاهش خشونت متقابل و افزایش اعتماد عمومی است. این رویکرد که ریشه در اصول عدالت پیشگیرانه و حقوق شهروندی دارد، می‌تواند به کاهش شکاف طبقاتی، بهبود کیفیت دموکراسی و تقویت اقتدار نرم پلیس کمک کند (عزیزی، ۱۴۰۲: ۱۵).

مطالعات علوم اجتماعی، به‌ویژه در حوزه جرم‌شناسی و جامعه‌شناسی، پیامدهای منفی نظامی‌سازی پلیس را به‌طور گسترده بررسی کرده‌اند. برای مثال، مومولو (۲۰۱۸) در پژوهشی تجربی در ایالات متحده نشان داد که استفاده از یگان‌های ویژه (SWAT) در جوامع اقلیت‌نشین نه تنها به کاهش جرم منجر نمی‌شود، بلکه به کاهش اعتماد

عمومی و افزایش تنش‌های اجتماعی دامن می‌زند. این یافته‌ها با تجربیات ایران، به‌ویژه در مدیریت اعتراضات اجتماعی در سال‌های ۱۳۸۸ و ۱۳۹۶، هم‌خوانی دارد، جایی که استفاده از یگان‌های ویژه فراجا برای سرکوب اعتراضات به کاهش مشروعیت پلیس و افزایش شکاف بین پلیس و شهروندان منجر شده است.

نتیجه‌گیری

نظامی‌سازی پلیس به‌عنوان یک استراتژی برای مقابله با جرائم پیچیده و تهدیدات امنیتی، در سال‌های اخیر موردتوجه بسیاری از کشورها قرار گرفته است. این مقاله با بررسی ابعاد مختلف نظامی‌سازی پلیس، ازجمله مبانی مفهومی، استدلال‌های موافقان و مخالفان و پیامدهای اجتماعی-سیاسی آن، تلاش کرده است تا تصویری جامع از این پدیده ارائه دهد. یافته‌های این پژوهش نشان می‌دهد که نظامی‌سازی پلیس، علی‌رغم ادعاهای اولیه مبنی بر افزایش امنیت و بازدارندگی جرائم، پیامدهای متناقض و گاه ناخواسته‌ای را به همراه دارد که نیازمند بازنگری در سیاست‌گذاری‌های امنیتی است. با رفع این پیامدها می‌توان سیاست انتظامی و نظامی بهتر، کامل‌تر و قوی‌تری برای مقابله با جرائم مهم ازجمله جرائم سازمان‌یافته، خشن، تروریسم و غیره در پیش گرفت.

از یک‌سو، طرفداران نظامی‌سازی پلیس بر مزایایی مانند پاسخ سریع‌تر به تهدیدات مسلحانه (مانند آشوب‌های دسته‌جمعی یا جرائم سازمان‌یافته)، افزایش ظرفیت بازدارندگی از طریق نمایش قدرت و تقویت احساس امنیت روانی در جامعه تأکید می‌کنند. به‌ویژه در جوامعی که با چالش‌هایی مانند قاچاق مواد مخدر، تروریسم، یا خشونت‌های مسلحانه روبه‌رو هستند، تجهیز پلیس به ابزارهای نظامی می‌تواند به‌عنوان راهکاری کوتاه‌مدت برای کنترل بحران‌ها تلقی شود. بااین‌حال، داده‌های تجربی از کشورهایی مانند ایالات متحده و مکزیک نشان می‌دهد که این استراتژی نه تنها در کاهش نرخ جرائم موفق نبوده، بلکه افزایش خشونت متقابل بین پلیس و مردم، کاهش اعتماد عمومی و تضعیف مشروعیت نهادهای حاکمیتی را نیز در پی داشته است. در این راستا، سند راهبردی پلیس پیشگیری فراجا، با تأکید بر

رویکردهای پیشگیری محور و جامعه محور، چارچوبی برای کاهش وابستگی به نظامی سازی پلیس ارائه می دهد. این سند، با ترویج استفاده از فناوری های نوین، تقویت شفافیت در عملیات پلیسی و سرمایه گذاری در برنامه های آموزشی و فرهنگی، می تواند به عنوان الگویی برای سیاست گذاری انتظامی پایدار در ایران عمل کند. چنین رویکردی، نه تنها پیامدهای منفی نظامی سازی، مانند کاهش اعتماد عمومی و نقض حقوق بشر را کاهش می دهد، بلکه به تقویت اقتدار نرم فراجا از طریق جلب مشارکت مردمی کمک می کند (ایراندوست و دیگران، ۱۵۰: ۱۴۰۳).

از سوی دیگر، نظامی سازی پلیس با تغییر فلسفه ذاتی کارکرد پلیس از «حفظ نظم مبتنی بر جامعه محوری» به «سرکوب مبتنی بر زور»، به طور غیرمستقیم شکاف طبقاتی را تشدید می کند. به عنوان مثال، در ایالات متحده، استفاده از واحدهای نظامی مانند SWAT عمدتاً در مناطق محروم و علیه اقلیت های نژادی متمرکز شده است. این امر نه تنها به سرکوب قشر ضعیف تر جامعه منجر می شود، بلکه چرخه خشونت را تقویت می کند، چراکه شهروندان، پلیس را نه به عنوان حامی امنیت، بلکه به عنوان نماینده یک سیستم سرکوبگر می پندارند. افزون بر این، هزینه های بالای تجهیزات نظامی و تمرکز بر راهکارهای سخت افزار محور، منابع مالی را از برنامه های پیشگیرانه و اجتماع محور (مانند آموزش، اشتغال زایی و بهبود روابط جامعه-پلیس) منحرف می سازد.

در سطح کلان تر، نظامی سازی پلیس کیفیت دموکراسی را تحت تأثیر قرار می دهد. تحقیقات در مکزیک نشان می دهد که افزایش حضور نیروهای نظامی در امور داخلی با نقض گسترده حقوق بشر و کاهش مشارکت مدنی همراه بوده است. این پدیده در بلندمدت می تواند به بی اعتمادی به نهادهای قانونی و افزایش تقابل بین مردم و حکومت بیانجامد. از منظر روان شناختی نیز، آموزش ها و تجهیزات نظامی، ذهنیت افسران پلیس را به سمت «دشمن پنداری» جامعه سوق می دهد که این خود به افزایش رفتارهای خشونت آمیز و کاهش انعطاف پذیری در برخورد با جرائم غیرخشونت بار کمک می کند.

با توجه به یافته‌های فوق، این مقاله نتیجه می‌گیرد که نظامی‌سازی پلیس به تنهایی نمی‌تواند راهکاری پایدار برای مقابله با جرائم باشد. در عوض، تعادل بین امنیت و حقوق شهروندی باید در اولویت سیاست‌گذاری قرار گیرد. استفاده از ابزارهای نظامی تنها در موارد خاص و با نظارت دقیق بر نحوه اجرا قابل توجیه است، درحالی که سرمایه‌گذاری در برنامه‌های اجتماع‌محور، بهبود شفافیت پلیس (مانند نصب دوربین‌های بدن‌نما) و تقویت گفت‌وگوی بین نهادهای امنیتی و جامعه می‌تواند به کاهش تنش‌ها و افزایش اعتماد عمومی کمک کند.

درنهایت، این پژوهش بر این نکته تأکید می‌کند که حل چالش‌های امنیتی نیازمند نگاهی همه‌جانبه است که در آن، امنیت نه از طریق سرکوب، بلکه از طریق عدالت، شفافیت و مشارکت جامعه محقق می‌شود.

مطالعه نظامی‌سازی پلیس در ایران، با توجه به تحولات سیاست‌انتظامی و چالش‌های اجتماعی دهه‌های اخیر، از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است. این مطالعه نه تنها به درک بهتر پیامدهای نظامی‌سازی، مانند کاهش اعتماد عمومی و نقض حقوق بشر، کمک می‌کند، بلکه چارچوبی برای اصلاح سیاست‌های انتظامی ارائه می‌دهد که می‌تواند به تقویت امنیت پایدار و افزایش مشروعیت پلیس منجر شود. با توجه به گفتگوهای جاری در محافل آکادمیک و سیاست‌گذاری ایران، این پژوهش می‌تواند به عنوان مبنایی برای توسعه مدل‌های پلیسی جامعه‌محور و پیشگیری‌محور عمل کند که در راستای اهداف سند راهبردی پلیس پیشگیری فراجا قرار دارند (ایراندوست و دیگران، ۱۴۰۳: ۱۵۰).

همچنین در این خصوص می‌توان پیشنهادهایی برای تحقیقات آینده به شرح ذیل ارائه نمود:

۱. بررسی تأثیرات بلندمدت نظامی‌سازی پلیس بر ساختارهای دموکراتیک در کشورهای با نظام‌های سیاسی متفاوت.

۲. مطالعات تطبیقی بین کشورهای که نظامی‌سازی پلیس را با موفقیت نسبی اجرا

کرده‌اند (مانند سنگاپور) و کشورهایی که این استراتژی به بحران انجامیده است (مانند ایالات متحده).

۳. تحلیل نقش فناوری‌های نوین (مانند هوش مصنوعی و نظارت الکترونیک) در کاهش نیاز به نظامی‌سازی پلیس.

۴. بررسی تأثیر آموزش‌های روان‌شناختی و جامعه‌محور بر تغییر ذهنیت افسران پلیس نظامی شده.

۵. بررسی تطبیقی سند راهبردی پلیس پیشگیری فراجا با مدل‌های پیشگیری محور در کشورهای دیگر، به منظور ارزیابی اثربخشی این سند در کاهش وابستگی به نظامی‌سازی پلیس و تقویت سیاست‌های انتظامی جامعه‌محور.

مشارکت نویسندگان

کلیه‌ی نویسندگان در انجام پژوهش مشارکت داشته‌اند.

تعارض منافع

این پژوهش تعارض منافع ندارد.

ORCID

Saeedeh Soleymani
Azim Aghababaei
Taghanaki

<https://orcid.org/0009-0009-2554-3574>

<https://orcid.org/0000-0002-6639-9339>

منابع

- اسداللهی، بهروز، درویشی، صیاد، ذوالفقاری، حسین و داودی دهقانی، ابراهیم. (۱۴۰۲)، «مرور نظام‌مند پژوهش‌های کنترل ناآرامی‌های اجتماعی با روش فراترکیب»، *فصلنامه مطالعات راهبردی ناجا*، دوره ۸، شماره ۳: ۱۹۷-۲۳۲.
- الیاسی، محمدحسین، عشایری، حسن و چراغی، غلامرضا. (۱۳۸۷)، «رابطه بهره‌گیری از فنون متقاعدسازی با روحیه پرسنل یگان ویژه تهران بزرگ برای مداخله در بحران‌ها»، *پژوهش‌های مدیریت انتظامی (مطالعات مدیریت انتظامی)*، دوره ۳، شماره ۴: ۴۱۷-۴۳۶.
- ایراندوست، مجید؛ جزینی، علیرضا؛ استرکی، اکبر. (۱۴۰۳)، «مرور نظام‌مند پژوهش‌های صیانت از کارکنان پلیس با روش فرا ترکیب»، *مطالعات راهبردی ناجا*، دوره ۹، شماره ۳۱: ۱۳۵-۱۶۴.
- جزینی، علیرضا. (۱۴۰۰)، «تدوین سیاست کلی انتظامی کشور»، *مطالعات راهبردی ناجا*، دوره ۶، شماره ۱۹: ۵-۳۵.
- جوانمرد، محمد؛ پور علی، رضا؛ پارسای، رضا. (۱۳۹۵)، «بررسی جامعه‌شناختی نگرش کارکنان ناجا به تأسیس پلیس یگان ویژه زن»، *پژوهش‌های انتظامی - اجتماعی زنان و خانواده*، دوره ۴، شماره ۲: ۱۵۱-۱۶۶.
- شیخ موحد، محمدعلی؛ حیدری، محمدعلی؛ توکلی، احمدرضا. (۱۴۰۰)، «تطبیق قاعده فقهی تنفیر از دین در عرصه سیاست داخلی و خارجی حکومت اسلامی»، *رهیافت انقلاب اسلامی*، دوره ۱۵، شماره ۵۷: ۱۸۵-۲۰۴.
- شیخ موحد، محمدعلی؛ حیدری، محمدعلی؛ توکلی، احمدرضا. (۱۳۹۸)، «نسبت قاعده‌ی فقهی «حرمت تنفیر از دین» با حکم حکومتی در حکومت اسلامی» *رهیافت انقلاب اسلامی*، دوره ۱۳، شماره ۴۸: ۱۵۱-۱۶۹.
- عزیزی، علی. (۱۴۰۲)، «الگوی راهبردی بازدارندگی فراجا در برابر تهدیدهای امنیت داخلی»، *مطالعات راهبردی ناجا*، دوره ۸، شماره ۵: ۴۰-۵۰.
- قدردان، کامران، بختیاری، حسن و جان‌نثاری، حبیب‌اله. (۱۳۹۶)، «رابطه مدیریت استعدادها با بهبود عملکرد فرماندهان و مدیران یگان ویژه نیروی انتظامی»، *پژوهش‌های مدیریت انتظامی (مطالعات مدیریت انتظامی)*، دوره ۱۲، شماره ۳: ۴۰۵-۴۲۶.

- قناد، فاطمه؛ اکبری، مسعود. (۱۳۹۶)، «امنیت گرایي سياست جنایي»، *فصلنامه پژوهش حقوق کیفری*، دوره ۵، شماره ۱۸: ۳۹-۶۷.
- مرادپور، احمد. (۱۳۹۹)، «بررسی مفهوم اقتدار در دوره‌های مختلف تاریخی از دیدگاه حقوق عمومی (با تأکید بر سه دوره: قرون وسطی، مدرن و پست مدرن)»، *مجله‌ی بین‌المللی پژوهش ملل*، دوره ۵، شماره ۵۹: ۱۱۹-۱۴۱.
- مشعشی، مریم؛ پیلهور، مرضیه و صادقی شهر، علی. (۱۴۰۳)، «راهکارهای تأمین امنیت انتظامی - سیاسی و امنیت پایدار جمهوری اسلامی ایران از منظر فقه امامیه»، *مطالعات راهبردی ناجا*، دوره ۹، شماره ۳۱: ۱۰۹-۱۳۴.
- نجفی ابرندآبادی، علی حسین. (۱۳۹۱)، «درباره امنیت شناسی (از حق بر امنیت تا حق بر تأمین)»، *دیپاچه بر مدیریت انسان‌مدار ریسک جرم*، سودابه رضوانی، چاپ اول، تهران: انتشارات میزان.
- نوبهار، رحیم. (۱۳۸۴)، «بررسی قاعده فقهی حرمت تنفیر از دین». *تحقیقات حقوقی*، پائیز و زمستان ۱۳۸۴ (یادنامه‌ی دکتر شهیدی): ۱۲۹-۱۷۲.
- نوری، امیر؛ پیمانی اصل، عبدالله؛ کشفای سعید. (۱۳۹۰)، «الگوی ساختاری مطلوب کلانتری در رسیدگی به بزهکاری اطفال»، *فصلنامه مطالعات پیشگیری از جرم*، دوره ۶، شماره ۱: ۸۳-۱۱۴.

References

- Alpert, G. P., & Smith, W. C. (1994). How Reasonable is the Reasonable Man?: Police and Excessive Force. *Journal of Criminal Law and Criminology*, 85(2), 481-501.
- American Civil Liberties Union. (2014). *War comes home: The excessive militarization of American policing*. ACLU Foundation.
- Arendt, H. (2006). *What Is Authority?*, *In between Past and Future: Eight Essays in Political*.
- Ariel, Barak. (2016). Police body cameras in large police departments, *The Journal of Criminal Law and Criminology* (1973-), 729-768.
- Balko, R. (2006). *Overkill: The rise of paramilitary police raids in America*, Cato Institute.
- Balko, R. (2013). *Rise of the warrior cop: The militarization of America's police forces*. New York: PublicAffairs.
- Barnes, B. (1984). On authority and its relationship to power. *The Sociological Review*, 32(S1), 180-195.

- Bayer, M., Croissant, A., Izadi, R., & Scheeder, N. (2023). Multidimensional Measures of Militarization (M3): A Global Dataset. *Armed Forces & Society*, 0095327X231215295.
- Bell, D. J. (1982). Police uniforms, attitudes, and citizens. *Journal of criminal justice*, 10(1), 45-55.
- Berkowitz, L., & LePage, A. (1967). Weapons as aggression-eliciting stimuli. *Journal of Personality and Social Psychology*, 7(2p1), 202.
- Bieler, S. (2016). Police militarization in the USA: the state of the field. *Policing: an international journal of police strategies & management*, 39(4), 586-600.
- Bolduc, N. S. (2016). Global insecurity: How risk theory gave rise to global police militarization. *Indiana journal of global legal studies*, 23(1), 267-292.
- Bove, V., & Gavrilova, E. (2017). Police officer on the frontline or a soldier? The effect of police militarization on crime. *American Economic Journal: Economic Policy*, 9(3), 1-18.
- Brayne, S. (2014). Surveillance and system avoidance: Criminal justice contact and institutional attachment. *American Sociological Review*, 79(3), 367-391.
- Cohen, C. J. (2010). *Democracy remixed: Black youth and the future of American politics*. Oxford University Press.
- Cyr, K., Ricciardelli, R., & Spencer, D. (2020). Militarization of police: a comparison of police paramilitary units in Canadian and the United States. *International journal of police science & management*, 22(2), 137-147.
- Delehanty, C., Mewhirter, J., Welch, R., & Wilks, J. (2017). Militarization and police violence: The case of the 1033 program. *Research & politics*, 4(2), 2053168017712885.
- Fan, M. D. (2016). Privacy, public disclosure, police body cameras: Policy splits. *Ala. L. Rev.*, 68, 395-444.
- Flores-Macías, G. A., & Zarkin, J. (2021). The militarization of law enforcement: Evidence from Latin America. *Perspectives on politics*, 19(2), 519-538.
- Flores-Macías, G., & Zarkin, J. (2024). The consequences of militarized policing for human rights: Evidence from Mexico. *Comparative Political Studies*, 57(3), 387-418.
- Fox, B., Moule Jr, R. K., & Parry, M. M. (2018). Categorically complex: A latent class analysis of public perceptions of police militarization. *Journal of Criminal Justice*, 58, 33-46.
- Go, J. (2020). The imperial origins of American policing: Militarization and imperial feedback in the early 20th century. *American Journal of Sociology*, 125(5), 1193-1254.

- Haggerty, K. D., & Ericson, R. V. (1999). The militarization of policing in the information age. *Journal of Political & Military Sociology*, 233-255.
- Haynes Jr, J. B., & McQuoid, A. F. (2018). The Thin Blue Line: Police Militarization and Violent Crime. *New York Economic Review*, 49.
- Katzenstein, J. (2023). Laundering Militarization: Preparedness, Professionalism, and Police Common Sense. *American Quarterly*, 75(4), 799-820.
- Klepper, S., & Nagin, D. (1989). The deterrent effect of perceived certainty and severity of punishment revisited. *Criminology*, 27(4), 721-746.
- Kraska, P. B. (2007). Militarization and policing—Its relevance to 21st century police. *Policing: a journal of policy and practice*, 1(4), 501-513.
- Kraska, P. B., & Kappeler, V. E. (1997). Militarizing American police: The rise and normalization of paramilitary units. *Social problems*, 44(1), 1-18.
- Kraska, P. B., & Cubellis, L. J. (1997). Militarizing Mayberry and beyond: Making sense of American paramilitary policing. *Justice quarterly*, 14(4), 607-629.
- Lawson Jr, E. E. (2019). *Causes and consequences of Police Militarization*, Doctoral dissertation, University of South Carolina. [A]
- Lawson Jr, E. (2019). Trends: Police militarization and the use of lethal force. *Political Research Quarterly*, 72(1), 177-189. [B]
- Lippert, R. K., & Newell, B. C. (2016). Debate introduction: the privacy and surveillance implications of police body cameras. *Surveillance & society*, 14(1), 113-116.
- Maguire, E. R., & King, W. R. (2004). Trends in the policing industry. *The Annals of the American Academy of Political and Social Science*, 593(1), 15-41.
- Masera, F. (2021). Police safety, killings by the police, and the militarization of US law enforcement. *Journal of Urban Economics*, 124, 103365.
- Mavridis, C., Troumpounis, O., & Zanardi, M. (2024). Police militarization and local sheriff elections. *The Journal of Law, Economics, and Organization*, ewae004.
- Meeks, D. (2006). Police militarization in urban areas: The obscure war against the underclass. *The Black Scholar*, 35(4), 33-41.
- Mummolo, J. (2018). Militarization fails to enhance police safety or reduce crime but may harm police reputation. *Proceedings of the national academy of sciences*, 115(37), 9181-9186.
- Nagin, D. S. (2013). Deterrence in the twenty-first century. *Crime and justice*, 42(1), 199-263.
- Phillips, S. W. (2016). Myths, militarism and the police patrol rifle. *Policing*

- and society*, 26(2), 185-196.
- Regulation, A. (2005). *Wear and Appearance of Army Uniforms and Insignia*.
- Roberts, D. E. (2003). The social and moral cost of mass incarceration in African American communities. *Stan. L. Rev.*, 56, 1271.
- Robertson, D. (1993). The penguin dictionary of politics. (*No Title*).
- Sanburn, J. (2014). The one battle Michael Brown's family will win. *Time* (Nov. 26, 2014).
- Seidman, L. M. (1984). Soldiers, Martyrs, and Criminals: Utilitarian Theory and the Problem of Crime Control. *The Yale Law Journal*, 94(2), 315-349.
- Soss, J., & Weaver, V. (2017). Police are our government: Politics, political science, and the policing of race-class subjugated communities. *Annual Review of Political Science*, 20, 565-591.
- Stavro, M., & Welch, R. M. (2024). Does Police Militarization Increase Repression?. *Journal of Conflict Resolution*, 68(5), 964-992.
- Stefanovska, V., & Jovanova, N. (2017). Deterrence and Incapacitation effects of the Criminal Sanctions. *Journal of Eastern-European criminal law No. 1/2017*, (1), 62-75.
- Stefanovska, V. (2018). Surveillance and control over incapacitation, deterrence and rehabilitation effects of the punishment. *Balkan Social Science Review*, 11(11), 23-39.
- Tiscornia, L. (2024). Police reform in the aftermath of armed conflict: How militarization and accountability affect police violence. *Journal of Peace Research*, 61(3), 383-397.
- Turner, C. W., Layton, J. F., & Simons, L. S. (1975). Naturalistic studies of aggressive behavior: aggressive stimuli, victim visibility, and horn honking. *Journal of personality and social psychology*, 31(6), 1098-1107.
- Wyrick, P. T. (2013). *Police militarization: Attitudes towards the militarization of the American police*, Doctoral dissertation, East Tennessee State University.

References [In Persian]

- Asadollahi, B., Darvishi, S., Zolfaghari, H., & Davoodi Dehaghani, E. (2023). Systematic review of social unrest control researches with metacomposite method. *NAJA Strategic Studies Quarterly*, 8(3), 197–232.
- Azizi, A. (2024). The strategic deterrence model of NAJA against internal security threats. *NAJA Strategic Studies Quarterly*, 8(3), 5–40. [In Persian]

- Elyasi, M. H., Ashayeri, H., & Cheraghi, G. (2009). The relationship between the use of persuasion techniques and the morale of Tehran Special Unit personnel in crisis intervention. *Law Enforcement Management Research (Police Management Studies)*, 3(4), 417–436. [In Persian]
- Ghanad, F. & akbari, M. (2017). Security-Oriented Criminal Policy. *Journal of Criminal Law Research*, 5(18), 39-67. [In Persian]
- Iran-Doust, M., Jazini, A., & Estraki, A. (2024). A systematic review of research on the protection of police personnel using the meta-synthesis method. *NAJA Strategic Studies Quarterly*, 9(31), 135–164. [In Persian]
- Javanmard, M., Pour Ali, R., & Parsaie, R. (2016). Sociological study of NAJA personnel's attitude toward the establishment of a female special unit police. *Social-Security Research on Women and Family (Police-Social Women & Family Studies)*, 4(2), 151–166. [In Persian]
- Jazini, Alireza. (2021). Formulation of the General Police Policy of the Country. *NAJA Strategic Studies Quarterly*, 6(19), 5-35. [In Persian]
- Mashaali, M. & Pilehvar, M. & Sadeghi Shehpar, A. (2024). Strategies for ensuring political-security and sustainable security of the Islamic Republic of Iran from the perspective of Imami jurisprudence. *NAJA Strategic Studies Quarterly*, 9 (31), 109-134. [In Persian]
- Muradpur, A. (2020). A sociological study of the concept of authority in different historical periods from the perspective of public law (with emphasis on three periods: medieval, modern, and postmodern). *International Journal of Nations Research*, 5(59), 119–141. [In Persian]
- Najafi Aberandabadi, A. H. (2013). *On security studies (From the right to security to the right to provision): Introduction to human-centered risk management of crime*, Sudabeh Razavani (1st ed.). Mizan Publications. [In Persian]
- Nouri, A., Peymani Asl, A., & Keshfay, S. (2011). The optimal structural model of police stations in dealing with juvenile delinquency. *Journal of Crime Prevention Studies*, 6(19), 83–114. [In Persian]
- Nowbahar, R. (2005). A study of the jurisprudential rule on the prohibition of repelling from religion. *Legal Research*, (Autumn-Winter 2005, Memorial Edition for Dr. Shahidi), 129–172. [In Persian]
- Qadrdan, K., Bakhtiari, H., & Jannathari, H. (2017). The relationship between talent management and the performance improvement of commanders and managers in the Special Unit of the Law Enforcement Force. *Law Enforcement Management Research (Police Management Studies)*, 12(3), 405–426. [In Persian]
- Sheikhmovahhed, M., Heidary, M. and Tavakkoli, A. (2019). The

Relationship between the Jurisprudential Rule of "Respect for Religion" and State Rule in Islamic State. *The Islamic Revolution Approach*, 13(48), 151-169. [In Persian]

Sheikmovahhed, M., Heidary, M. and Tavakoli, A. R. (2022). Application of the jurisprudential rule of hatred of religion in the field of domestic and foreign policy of the Islamic government. *The Islamic Revolution Approach*, 15(57), 185-204. [In Persian]

استناد به این مقاله: سلیمانی، سعیده، آقابابائی طاقانکی، عظیم. (۱۴۰۳). چیستی، چرایی و آسیب‌شناسی

نظامی‌سازی پلیس، فصلنامه علوم اجتماعی، ۳۱(۱۰۶)، ۱۵۹-۱۹۳. DOI:

10.22054/qjss.2025.84925.2872

Social sciences is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License...